

Druga planinarska priča...

**Barby
Collection**

STARTER PACK

Planinarske priče

KRK, Obzova!

KEN

...s kojom nastavljamo započeto.

Zora. Budim se lakše nego inače. Makar sam kasno pošao spavati. Drapnuo sam koji sat. Budim se bez krmelja u očima. Moja bolja polovica, nije polovica. To me isključivo asocira na svinjsku polovicu i zato ne razumijem zašto smo mi ljudi, taj ljepši dio našeg roda nazvali polovicom. Nije moje da to mijenjam, pa neka ostane kako je. Idemo iz početka. Moja Boki mi je sve pripremila, jer bi ja na toliko željenu avanturu, Obzovu na otoku Krku otišao bez pola bitnih stvari. Palim pilu i krećem po Sinišu koji me čeka na željezničkom kolodvoru. Kupimo i Denisa u Stupnu i noga na papučicu gasa, bez stajanja, sve do Punata na Krku.

Tu je bio planirani sastanak svih ekipa. Kružimo kao idioti, pouzdajući se u Googleovu navigaciju, ali nas teta iz navigacije jebe i šalje svugdje samo ne tamo gdje trebamo. Možda joj namjera nije bila loša, da upoznamo Punat, ali nemoj me jebati tako rano kada toliko žudim da popijem tu drugu jutarnju kavu. Prvu sam cmrkno prije polaska. Doma. Vidjevši da ima pomalo zloće, tu tetu iz Googlea, odjeba-

vamo i nalazimo tu ogromnu marinu koja zauzima pola morske obale Grada. Parkiramo se i pješke ulazimo u netom otvoreni restač. Kako se zove, zaboravio sam. Zbilja nemam pojma. Uvaljujemo se u fotelje i konobarica me posluži s toliko željenim malim espressom, ali jebeni problem. To je restač i nema pušenja. Zašto me opet situacija jebe. Prvo teta s Googlea, pa sad ne mogu kao čovjek popušiti pljugu, nego kao otpadak moram van gdje je lagano propadavala kapljica, po kapljica kiše. Pušim i promatram oblake kojih ima svakakvih. Od onih lijepih bijelih do opakih tamno sivih od kojih ne možeš očekivati ništa nego da te smoče do gaća.

Ekipa se skuplja. Dosta nas je i konobar postavlja terasu kako bi svi mogli uživati pljugajući i u svojim kravicama s kojom kapi kiše. Ne smeta mi kiša. Na to ne mogu utjecati. Kako svima, tako i meni. Naravno da je počela kada smo krenuli prvim koracima zacrtanog puta. Vadi kabanice, razjebi uredno složeni ruksak i uparih se se penjući se prvim dijelom staze koji je dosta strm. I jebi ga ja mokar od znoja kao da sam pokisao. Možda bolje i da sam malo osjetio koju kap kiše koja je brzo prestala, nego da sam razjebavao ruksak vadeći vjetrovku. Sada je hladno tako oznojenim mojim leđima i skidam vjetrovku jer ću se još više uznojiti i još više osjetiti hladnoću. Pičimo putevima divokoza okruženim maslinici-

ma. Ništa ne vidim osim maslinika. Kao da idemo na neki OPG. Ne vidim kraja tom putu. Ne vidim ni OPG, ne vidim ništa. Samo masline.

Ipak smo izašli iz labirinta maslinika i pojavili se na čistini u podnožju brda koji po veličini zbilja nije zahtjevan. Samo šiljasto-kameniti put do njega.

E, tu bome puše. Oblačim vjetrovku jer sam se u sekundi smrzao kao govno. Sada mi je taman. Polako se temperatura moga isklesanog tijela diže, isklesanog kao da je ga klesao najgori učenik s bračke škole, zaboravih joj ime. Onda znate koja sam ljudina. Pičimo dalje po kozjim putevima, pogledavajući vrh Obzova koji je sve bliže, ali su uvjeti takvi da nema niti koza, niti ovaca. Pametnije nego mi, sklonile su se na neko sigurnije i toplije mjesto. Naša ovčja skupina grabi u razdvojenim grupama ka' vrhu. Pičim kao po šetnici. Kondicije sam malo nabrao ovih dana vježbajući vježbe iz osnovne škole, jer sam u srednjoj bio zadužen za nabavku i švercanje crnog vina profi Šujzi iz tjelesnog, pa i tim oslobođen tog u to vrijeme meni bespotrebnog napora. Nisam kriv, on je mene odabrao. Kao mladića od povjerenja i bio sam. To tek sada spominjem, trideset godina kasnije. I jedna dobra stvar. Šujza danas ne cuga.

Vratimo se našem podvigu. Koračajući nailazimo na hrpe govana tj. hrpetine od po koju kilu. Netko kaže, sigurno je međed. Mislim si ja ni međed nije tako blesav kao mi da po tom jugu i kiši piči u obilasku vrhova otoka Krka. A i nema on tu što tražiti, niti leći, na tu stjenoviti-kamenu podlogu, a kamoli nešto za zub staviti. Govanca nas vode uz obilježene planinarske staze, makar dajem prednost prirodnom obilježju jer mislim da ipak, tko god obilježio taj put, govancetom, ga je višestruko prošao nego planinari dobrih namjera. Ispostavilo se da sam bio u pravu, ali još uvijek ne znamo tko je krivac ili po meni dobročinitelj da ostavi kakicu po putu. Da nam dohrani prirodu. Pročitao sam da na tim brdima ili planinama ima više od pola faune cijele Hrvatske. Mislim da nismo na istom mjestu. Ja i onaj tko je to napisao. Ja sam naišao, po cijelom putu na ukupno dvadesetak raštrkanih kvadrata obične trave. Ali je bila pokošena ili ju je neko popasao. To je pitanje na koje još nismo saznali odgovor. Po veličini kakice, magarac otpada, velika je. I ne bi se današnji magarci dali natjerati na tako dalek put. Magarci se kao ljudi mijenjaju s novim dobom. S tom umjetnom inteligencijom. Oni postaju inteligentniji, jer je ne koriste, a mi gluplji jer je koristimo i ne mislimo svojim glavama.

Popevši se na Obzovu, puše jugo, lijepo je. Panorama koja seže na more nad kojim su se isto tako nadvili oblaci, gdje tu i tamo propuštaju zrake sunca. Zbilja divno. Odmaramo se, slikamo, zeka kruži. Pogled mi seže u podnožje vrha i vidim djevojku koja trči kao da je na atletskoj stazi. U jednom prijašnjem trenutku, neko je spomenuo da će do nas doći Vlora, Krčka Slovenka. I ne trčala tako kada je treća u svijetu u judu. Pa se ti pravi frajer kada dođe. Ja neću. Dobro mi je da ne osjetim čari juda gore na vrhu.

Odmor je prošao, ja ponosan na svoju prikupljenu kodiciju. Krenusmo dalje, niz Obzovu u kotlinu nastanjenu okruglim suhozidima koji se više ne koriste, ali za kolibice napraviti, idealni. Penjemo se na Veli vrh. Sve je minirano. Moraš paziti da ne staneš u tu životinjsku minu, jer će te miomirisi pratiti cijelim putem. To ne želim. Dolazimo do suhozida preko kojeg moramo prijeći i kad ono misterija riješena. Goveda, čudna goveda s jednom bičinom s kojim sam se odmah zakačio pogledom. Ja i on. Oči u oči. Niti jedan ne trepće. Ja prolazim kraj njega, točnije pedesetak metara od njega zakrivljene glave da mogu uzvratiti taj ljutiti pogled. Zbilja misli da je njuška, mislim si u sebi s pedeset metara rastojanja. Da smo bliže, vjerojatno me ne bi niti primijetio, jer bi se sakrio sam od sebe. Velika je to bičina, Ali tih pedeset metara

mi je dalo tu snagu, taj osjećaj bez straha, čak i hrabrost da mu se suprotstavim, pogledom. Jer bi inače najebao, trčeći kao koza po obroncima Obzove i Velog vrha, bježeći od njega, te proklete bičine.

Nastavljamo, ali još moram nadodati da sigurno i njemu nije bilo svejedno. Šibamo dalje i tu mine nestaju. Moram se uzdati u planinarska obilježja, pratiti stazu, koja se lako izgubi iz vida. Ne vidim tu problem, jer se Veli vrh lijepo vidi i ima našeg ovčjeg stada ispred mene. Vremenski ne znam koliko to sve traje. U prirodi za mene ne postoji vrijeme. Ono naprosto staje, ja niti sat imam, niti mi je potreban. Dolazimo na drugi vrh. Opet malo zekice-pekice s Julijaninom koreografijom neke vrste indijanskog plesa u kabani. Zbilja nesvakidašnji prizor, ali humorističan i pomalo smiješan. Siniša. Da, on se sjetio da napravi nešto neobično, da pročita pjesmu ukrajinskog pjesnika Jurja Lisenka. Dogovaramo se kako to izvesti, kako to snimiti, uz toliko jaku južinu. Kad ti netko priča na metar od tebe samo vidiš da otvara usta, a riječi otputuju vjetrom do Baške kotline. Nekako se uspijevamo namjestiti s tim da sam predložio da ću pokušati izbiti taj vjetar iz njegove recitacije, što sam doma i uspio. Video je ispao odlično. Tu je još naš Saša, fotograf, snimao istovremeno druge kadrove i sve sam to stopio u jedno. Siniša je

bio zadovoljan, ako je on, oda sam i ja.

Idemo dalje. Oblaci se ne daju, ali mi to i paše. Nije vruće, nema znoja. Pičim kao mali kolibrić po tom šiljastom kamenju u novim gozama. Dobro, pravo dobro. Baš im želim testirati u ovim sjebanim uvjetima, po njih. Dobra kupnja. Prolaze test. Osjećam se kao da je je svijet moj. Tako sebično, da ga niti s kim ne bi podijelio. Nadziru se stijene koje su kao nožem odsječene. Vidljivost nije neka, nije vedro. Jebote pišem, i za svaku drugi pojam moram zastati da se sjetim kako se zove. Očito sam se danas probudio gluplji nego inače. A ima takvih dana. Nekako su učestaliji. Tu ja ne mogu ništa nego se prepustiti gluposti i pisanju. Šiba taj jugo li ga šiba. Polako me i baca tako da izgledam kao pripiti, a iskusni planinar koji je drugi puta na planinarenju, ali je toliko iskustva upio na prvom da se može malo i napiti. Samo tako izgledam. Jugo dolazi u naletima i u naletima odlazim i ja.

Evo nas i na trećem vrhu. Moram reći najljepšem, s prekrasnim pogledom na Bašku kotlinu. Slikam, snimam kao i drugi, a snimio sam i jedan zanimljiv filmić, Noir verzije s "Touchem" Stanleyja Kubricka. Moraš se zadubiti u njega i razumjeti taj video gdje mi je kamera bila deset minuta upaljena i snimala unutrašnjost moje zatvorene torbice. Možda

bi Woody Allen mogao to malo speglati. Garantirani hit. Samo moram Woodyja nazvati da se dogovorimo. Kako danas slikari slikaju, tj., bacaju kantice boje po platnu i od toga stvaraju umjetnost, meni nerazumljivu, možda bi zbilja to ispalo dobro. To ljudi danas traže. Ništa ne razumiju, a prave se da sve kuže, gledajući te slike, na kojima je samo prolivena boja, oni vide nešto što drugi ne vide i samim time ispadaju inteligentniji od nas bubala koji vidimo ono što je lijepo naslikano, s pravilnom perspektivom, ljepotom poteza kistom, ugljenom, olovkom, itd. Ode u krivom smjeru. Na krivu stazu sam skrenuo, pa se tražeći, vraćam na onu o kojoj pišem, planinarsku.

Odmorili smo se, od ne previše umora. Moramo pičiti nazad. Mrak se ovih dana brzo spušta. Makar bi volio da se spusti, da da ovom podvigu da još jednu dimenziju...kako sam danas glup...neizvjesnosti. Baš se netko našalio danas sa mnom i pamćenju pojmova. Neki od članova ekipe su ipak doživjeli tu neizvjesnost, taj tračak produbljenog avanturizma i izgubili se usred bijela dana, na tom kršovitom i ničim zaklonjenim pogledom na tom brdu. Otišli su u drugom smjeru, drugom stazom na kontra lokaciju od naše. Vrlo zanimljivo kako su to uspjeli.

Ja se vraćam znajući da moram se odvojiti od svijeta, da doživim taj trenutak samoće gdje se osjetila sama pale i upijaju svaki tračak doživljenog. Vjetar, miris, okolinu koje oči pohranjuju u moju tintaru, hladnoću, toplinu, hod koji je nekada nespretan, pa i miris govanca. Stajem. Imam nešto viška u mom osjećaju tog doživljenog. Toliko sam se udubio da nisam shvatio da su to moji štapovi, novi, od kojih sam dobio žulj na prstu. Spremam ih, jer su viška. Sjebu mi taj doživljaj u kojem sam u jednom trenutku kraj svog tog vjetra osluhnuo i tišinu, na trenutak, nije dugo trajala, ali je zapisana, osjećajima. Moram tako. Moram se odvojiti i biti bez ljudskih glasova, moram to osjetiti da bi mogao to doživjeti i prenijeti na papir. Inače bi bila samo šetnja u kojoj razgovaraš sa svojim već prijateljima i ovo gore napisano samo prolazi kraj tebe, nezamijećeno. Nailazim na Milivoja, našeg najstarijeg i najupornijeg člana ekipe koji voli puno pričati. Zanimljive priče, ali ja sam u nekoj vrsti zena. Ne mogu s njim dalje. Ubacujem u veću brzinu, odlazim polako. Udaljavam se s učestalim pogledima je li s njim sve u redu. Bilo je dok sam gledao. Na kraju i on je želio obići svaki kamenčić ovih planina i skrenuo krivo, sličnim putem kao moja sisačka ekipa.

Opet taj priželjkivani zen je došao. Sam bez ikoga. Dolazim do prvog i najvećeg vrha Obzove i kreće spuštanje prema

završetku, zadnjem djelu staze. Nailazim na Svena i Damira. Oni lagano, pljugica i mali odmor. Ja moram dalje. Piša mi se, jako. Nailazim i na curke koje isto tako, pljugica i mislim pljoskica je kružila. Ja u problemu. Pišanje ne popušta. Imam dvije opcije. Prva da idem normalnom brzinom i duram, što je teško izvedivo ili druga da pružim korak prema zelenilu gdje se mogu popišati da se ne zapišam na tom ogoljenom kršu uz taj jaki vjetar. Kad požurim korak odmah mi se još više piša. Tada nemam tu kontrolu nad svojom zlatno-žutom tekućinom. I na kraju se dogodilo spoj tih dviju opcija. Šetao sam polako, razmišljajući o svemu da odvučem misli i kada sam se približavao grmlju, počeo trčati i pipa je popuštala, a ja u trku otkopčavajući sve sa sebe u zadnjem trenu pustim taj tekući dio sebe da se odvalja i natopi žbunje s mojom plodonosnom tekućinom. Zadnji čas. Vjerujte.

Dolaze dečki. Sven i Damir. Moj zen je završio. Nastavljam s njima. Pičimo. Sada sam lagan kao perce. Ulazimo u maslinike, šibamo Svenovom brzinom, znači brzo. Nailazimo na ekipu koja je morala nazad s prvog vrha, Obzove. Njih prestižemo, zvoni mi mobitel, kad ono Siniša. Javljaju se avanturisti da svoje putovanje nastavljaju po magistrali i je li bi mogao doći po njih. Odmah palim auto, Sandra šalje lokaciju, pičim. I tako po lokaciji obilazim okolo Obzove i

nailazim na Milivoja. Prvo ne kuži tko staje, ali kada skuži s radošću upada u auto, kreće s pričom, slušam ga i nakon dva kilometra vidim troje avanturista koji su se odlučili na podvig, magistralom po Krku.

Na kraju sve je završilo kako je i trebalo. Svi s osmijehom i zadovoljni, pomalo umorni, krenuli smo na klopicu i u kamp na ćorku. Bilo je doista divno provedeni vikend.

Do sljedećeg uspona, samo naglavačke!